

2020 végén is médiapartnere volt a Vasárnap a Cogito esszéíró versenynek. Remek írások érkeztek számos középiskolából, saját kategóriájukban a legjobbakat mi is bemutatjuk. Most a Vasárnap különdíjasát, a szenci Škereň Marian írását.

Együttműködésre vagyunk ítélve

Szöveg ŠKEREŇ MARIAN

Csóka Szilvia biológus szavainak egy részét elfogadom: azért keressük a mások társaságát, mert jó együtt lenni. Azzal viszont nem értek egyet, hogy ezt nem tartja érdeknek.

Nem tudom, hogy vannak vele mások, de nekem majdnem minden szituációban az a fontos, hogy jól érezzem magam. Hogy hajlandó vagyok-e mindent és mindenkit körülöttem eltiporni, hogy meglegyen a komfortérzetem? Nem. Nem vagyok sem szociopata, sem pszichopata. Viszont a saját komfortom érdekében szükségem van arra, hogy a környezetemben élők, legyenek emberek, állatok vagy növények, jól érezzék magukat. Például, semmi kedvem nincsen porszívózni, ennek ellenére (általában) felhívás nélkül megcsinálom. A saját jóllétem ideiglenesen csökken ugyan,

de jobban esik utána az az érzés, hogy elvégeztem valamit, amivel a szüleimnek most már nem kell foglalkozniuk. Minden, amit másokért teszünk, visszavezethető arra, hogy az ember saját érdekét figyelembe véve tesz jót.

Ez így alakult az evolúció során. Azok az embercsoportok, amelyeknek tagjai jól érezték magukat a mások segítése közben, összetartóbb közösséget tudtak létrehozni. Jobban tudtak védekezni, könnyebben elosztották egymás között a munkát, több volt a termés, nagyobb volt a jólét, több utód született. Egyes egyének nem csak a saját érdekeiket vették figyelembe. A saját érdekük része volt a mások érdeke is. Persze, mindennek megvan a határa, így az emberi együttérző-képességnek is. Kritikus helyzetben az ember általában magát menti először, kivéve, ha az adott embertársával szoros kapcsolata van.

